

Konečne máj

Keď sa blížil 1. máj, naša čerečňa už takmer odkvitala. Aj tento rok bola obsypaná ako snehom a očakávame obrovské tmavé sladučké srdcovky. Strom je po 7 rokoch mohutný. Siahla po horné poschodie a možno ho bude o 3 roky treba aj opíliť.

Spolu s teplým počasím sa aj Slavinovi rozbehli akcie. Máj má naozaj nabitý. 3-dňový teambuilding u Danky v penzióne Sabina bol tak vyčerpávajúci, že Slávi prišiel komplet bez hlasu. Nevedela som, či sa smiať, alebo ho rovno ratovať. Trvalo mu pár dní, kým sa chudák dal dokopy a mohol normálne rozprávať. Zato si zábavy užili. Bicyklami na Kráľovú hoľu, escape room, laser strielanie, táborák a do toho kopec spevu.

Stále sa objavujú nové a nové problémy na projekte a vydanie rozhodnutia Úradom je v nedohľadne. Ľudia sú už demotivovaní a táto dokonca povedal, že v júni už nebude ani na výplaty.... Projekt sa príliš predlžil. Treba ho chytré dokončiť, neobjaviť nové chyby, ktoré sú často ešte z obdobia 10 rokov dozadu, kedy bola kontrola omnoho slabšia. Okrem toho bol pozvaný na oslavu 40-tych, 50-tych, takže je sociálne úplne vyžitý. A nemusí sa príliš trápiť projektom.

Konečne sa nám podarilo sa stretnúť s Majkou Žabožrútkou a jej rodinou. Úplne spontánnym návrhom sme si vyšli opekať do kameňolomu pod Pajštúnom a bolo pekne. Milla videla aj úžovku a odvtedy neustále počúvame, že chce hada....

Na stred'ajšom zasadaní rodiny, jej ho tato dokonca odsúhlasil. Skoro som odpadla. Hada? Ako s tým môže súhlasiť? A čo s ním budeme robiť? Niekedy tatove rozhodnutia vôbec nechápem. A že neprotestuj... Ved' kto už chce mať doma hada.....

Vybrali sme sa teda, 2. májovú nedeľu na výstavu exotov v Nitre. Už pri bráne Agrokomplexu mi deti začali pišťať, že chcú malú kačicu. A bolo stred'ajšie zasadanie, kde sa povedalo, že sa ide pozrieť iba had a nič iné. No, a žiadneho hada nemali. Zato mali ježkov a Gwen si jedného želala. Tato sa nechal obmäkčiť, no pri cene 90 EUR, zmenil názor a radšej sme išli pozrieť toho prvého ježka do iného pavilónu, čo mal na krabici napísané 50 EUR. Na moju úľavu sa „už minul“. Takže deti dostali drahé slovenské jahody a spokojne sme odchádzali s prázdnyimi rukami.

Medzitým riešim(e) Oksanu. Slávik, ako ho Oksana volá, sa neangažuje, iba, keď musí, ale aj to mu stačí. Neustále nás prekvapuje. Je vynaliezavá. Aby sa rýchlejšie dostala do Poľska, lebo vlakom treba prestupovať a trvá to 7 hodín, tak chcela, aby ju Slávi zaviezol na parkovisko kamiónov, že si nejaký stopne. Vyvalila som oči, na čo mi povedala: „...že to veľmi zlatí chlapci. Aj najesť dajú, aj nejaké tie hroše (peniaze).“

Jasne, že Slávi odmietol, malo to byť v pondelok ráno, kedy musí byť o 8:00 v Mochovciach a hľadať kamión po Bratislave sa mu veru nechcelo. Nakoniec v Poľsku ostala 10 dní. Netušíme, kde bývala a čo jedla, ale prišla nabalená a s ďalším oblečením. Má tam nejakého zubára, ktorý jej čo najviac pomôže spraviť vypadané alebo zhnité zuby.

Vôbec netuším, ako ju zbalím. Je u nás do konca mája, dnes je 22.. Prišla s 3 taškami a odchádzať bude minimálne s 3 veľkými kuframi, 3 taškami a zvyšok? Vôbec neviem, kam jej ten zvyšok uložiť. Má rada kožuchy. Z centier pre pomoc si ich doniesla už 3. Vyzerá to tak, že ju zaveziem naspäť na Bottovu, v Bratislave, kde jej dovolili prespať na 10 dní. A čo potom? Prácu si nenašla. Nie, že by ju nejako intenzívne hľadala. V apríli vôbec a teraz začala posledný týždeň prehľadávať Profesiu.sk. No, nič sa jej nepáči. Zhodnotila to tak:

„Mne sa veľmi ľúbi Bratislava a Karpaty. Tu je pekne a aj peniaze sa najlepšie dajú zarobiť. Tak, treba nájsť niekoho, u koho budem bývať, kto nebude pýtať peniaze za ubytovanie, kým nemám prácu. Chcela by som pracovať v hoteli, ako pomocná sila v kuchyni, alebo upratovať izby, ale to nie veľa, lebo ma bolí chrbát. A najsamlepšia práca je

tá v kuchyni vo vlaku. Môj horoskop hovorí, že na prelome mája a júna sa všetko tak dobre stane, že budem mať aj prácu aj ubytovanie.“

Tak hľadáme. Každého koho stretne a je ochotný jej pomôcť zamestná. Prácu jej hľadá ich kňaz z kostola, ktorý pozná ich konzula. Prácu jej mám hľadať ja, aj dobrovoľníci z utečeneckého centra. Teraz jej prácu hľadá Martin z Malaciek, dobrovoľník. Bude s ňou budúci týždeň chodiť po hoteloch. Na to už ja kapacitu nemám. Stačí, že chodím do centier pomoci, každý deň ju na pár hodín vypočujem, dohľadám jej veci na internete.

Predvčerom prišla s nápadom, že nech jej Slávi nájde u nich v robote niekoho, kto si ju fiktívne zoberie za ženu. Nezmohla som sa na slovo. „Mám penziu, tak zaplatím. 100-200-300 Euro, ale viac nie.“ Vysvetlila som, jej, že to asi nepôjde, no bola neoblomná, tak sa to spýtala Sláva sama. Videla som na ňom, že ho to najprv aj celkom pobavilo. Povedal, že nič také robiť nebude. Nedala sa a ponúkala peniaze, že to tak všade funguje a mohla by ostať na Slovensku. Sledovala som 62-ročnú ženu. Keď zašiel tato za roh, otočila sa na mňa: „Tak, keď nie v robote, tak Slávikov otec. Ved' som dobrá, možno by sa zaľúbil.“

Keď Slávi rázne odmietol, videla som, že je už podráždený. Na to mi začala: „*Ved' som ako Sláviková mama, tiež 62- rokov, možno by som mu zachutila.*“ Už som radšej nechcela pokračovať v téme. Bolo mi to ľúto. Viem, že zúfalosť plodí zúfalosť. Želala by som jej prácu, domov, pokoj. Podľa rozprávania a nápadov, toho má asi dosť za sebou.

Dnes, keď sme prišli z výletu si ma znovu zavolať do izby, zavrela dvere a dala návrh na sobáš s otcom. Naozaj si za tým stála, akoby sa dalo prehovoriť najakého iného človeka, ktorý ju nikdy nevidel, aby si ju zobral. Hlavne pol roka, čo mu zomrela manželka. Rýchlo som zmenila tému a venovala sa iným veciam, čo potrebovala vybaviť. Ak ostanem doma na homeoffice, tak ho rovno premenovávam na Oksanaoffice. Jednoducho chodí celý deň so všetkým, čo potrebuje preložiť, zistiť, či pomôcť.

Dnes tato vymyslel výlet do Skalice na Baťov kanál. Počasie bolo akurát 22-24 stupňov. Slniečko sa sem-tam ukrylo za mrakmi a 4 hodiny na motorovom člne prešli neskutočne rýchlo. Prešli sme cez hranice s Českom do Petrova.

Deti si pochytili pár malých rybiek a tešili sa z palacinek a hranoliek. Dokonca sa počas cesty ani raz nepohádali, čo je teda rekord, lebo hádky sú na

denom poriadku. Tato si užíval kormidlovanie, ktoré bolo omnoho ťažšie ako sa zdalo. Volant bolo treba veľmi agilne vytáčať, aby človek neskončil zapichnutý v brehu.

Najväčším zážitkom bola plavebná komora. Zavrelo nás do nej s ďalšími 4 člnkami a voda vstúpala neskutočne rýchlo. Za pár minút sme bolo takmer o 2 metre vyššie a pokračovali sme do prístavu. Arlie celý čas posúval lano obmotené o tyčku. Držal čln ako kliešť, bol úplne vystresovaný, že je celá práca iba na ňom. Pobavil nás svojou zaniatenosťou a zodpovednosťou. V podstate čln nebolo treba vôbec držať, iba uvoľňovať lano, ako loď stúpala spolu s rastúcou hladinou. Ale chcel to mať pod kontrolou, keďže bol najbližšie k tyčke 😊

Hady, myši a iné potvory...

Tak, ako sa dalo predpokladať, z výstavy zvierat sme neprišli iba s hadom, ale aj Arlie s Gwen spustili plač, keď videli všetku tú nádheru. Milla si pomerne rýchlo vybrala malého ball pytóna. Nazvala ho Loki – jej obľúbená postava z Marveloviek. Jedinú záležitosť, ktorú sme nemali vyriešenú bolo, ako budeme Lokiho kŕmiť, keďže potreboval myši alebo malé kuriatka. Snažila som si predstaviť, ako mu budem porcoviť niečo živé...

Poriešili sme to mrazenými myškami. Takými, ešte bez kožuškov. Treba ich iba rozmraziť v teplej vode, chytiť ich kliešťami a mykať pred Lokiho nosom. Ten, ak sa rozhodne sa vymrští a takmer celú si ju na jeden šup vopchá do úst.

Arliemu tam bolo hneď ťažko. Behal od stánku ku stánku a vedela som hneď, že to bude ťažké. Chcel malú vodnú korytnačku. Čo nebola až tak veľká požiadavka. O axolotlov sa stará, teda o veľkých. Malých mám na starosti ja. A akvárium sme doma mali tiež. Malé, akurát sa hodilo pre 5-centimetrovú nenápadnú potvorku. Odchádzal spokojný.

Ešte mi ostávala Gwen. Prosebné a smutné na mňa otáčala oči. Vedela som, že sa často stáva, že na Millu a Arlana sa ujde

a ona ostane naprázdno. Chcela iba malú myšku. Bielu s dlhým chvostom. Tiež bola doma ešte stará klieťka. Takú radosť som ešte nevidela. Myška sa volá Spiderman, lebo vie všade vyliezť.

A tak máme doma zverinec. Toľko zvierat, ako v ZOO. Uvidíme, ako dlho sa bude deťom chcieť sa starať. A čo v lete, alebo, keď pôjdeme počas roka niekam na výlet? Už vidím ako niekto dobrovoľne príde nakrmiť hada.

Kým sa deti vžívali s novými kámošmi, my so Slavim sme sa potešili výletom do Prahy, na koncert Imagine Dragons. Bola to neočakávaná kúpa lístkov. Pretože Gogorovci, ktorí mali ísť nemohli. Cesta bola príjemná a krátka. O deti sa postaral dedko. Bola som rada, že sa odvážil. Myslím, že aj deti to potešilo, že s ním mohli byť. V Prahe sme pomerne ľahko zaparkovali a odšlapali si

takmer 3 km, aby sme sa tlačili najbližšie 4 hodiny medzi tisíckami ľudí. Koncert bol dobrý. Spevák Dan dával celkom dobré motivačné slová pomedzi pesničky. Jedine, čo mi vadilo, bola moja výška. Bolo treba stále skákať☺ ale, neboli sme tam najstarší a spolu sme si čas naozaj užili. Horšia bola únava, lebo sme sa dovalili domov o 2.30 ráno a bolo treba vstávať do práce....

Svadba po druhé...

Posledné dni sme boli zaneprázdnenými poslednými prípravami na obnovu sľubov. Väčšina ľudí na zozname ostala stála. Niektorí odvolali na poslednú chvíľu a zoznam sediacich sme znovu tlačili ešte aj ráno pred odchodom. Veľký deň: **18.6.2022, v rezorte Partizán**, Obyce sa konala obnova manželských sľubov po 20 rokoch. 85 pozvaných priateľov, kolegov, rodinných príslušníkov a k tomu 27 detí. Som rada, že sme si na prípravu dali pol roka, aj keď by sa to dalo zbúchať za kratšie obdobie. Šaty, tenisky sme mali obaja vybrané, takže ráno bolo treba naložiť deti, psa a Floša s Nadinkou, ktorých v noci predtým na letisku vo Viedni vyzdvihol táto. Let meškal, tak prišli až o 2.00 a na očiach som mu videla únavu.

Ostatní sa mali na 16:30 dostať do vyzdobeného areálu pri potôčiku. Okolo boli lesy a vysoké stromy už vrhali príjemný tieň na sediacich. Vítal ich Slávi, lebo ja som mala dôležitú skrášľujúcu misiu. Na obed som s deťmi dofrčala ku kaderníčke Bee, ktorá strávila hodiny s účesom. Plus kozmetička, ale bola som krásna, aj deti to potvrdili. Medzitým vyjedli Beinej

mame chladničku. O 16:00 si ich dedko naložil a ja som prestúpila do auta Sláviho kolegu, aby som prišla na miesto ako nevesta. Už tam všetci boli. Flošo ma čakal na drevennom mostíku, aby ma odviezol a vtedy som pocítila nervozitu. Nie takú ako pred 20 rokmi. V predu stál sám Slávi a čakal ma. Bol to príjemný pocit. Ani neviem ako rýchlo som dofrčala dopredu a dostavila som sa tvárov tvár chlapovi, pri ktorom sa zobúdzam 20 rokov. Palo Čech nás sobášil už 2-hý krát a jeho slová mali rovnaký upokojujúci efekt. Pripomenul nám verš, ktorý sme si vybrali, keď sme mali 22 rokov:

„Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá; nezávidí, nevypína sa, nevystatuje sa, nie je nehanebná, nie je sebecká, nerozčuľuje sa, nemyslí na zlé, neteší sa z neprávosti, ale raduje sa z pravdy. Všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží. Láska nikdy nezanikne.“ 1. Korint'anom 13:4-8

Áno, mali sme možnosť prežiť každé jedno slovo a najviac asi v obdobiach krízy na kolenách, keď sme už neľúbili. Slová hriali, lebo som si uvedomila, že vďaka Jeho láske sme tam. Znova bolo treba na konci vysloviť: **„S pomocou Božou sľubujem.“**

Dostala som krásny diamantový prsteň od Sheily Fleet z Orkneyských ostrovov, ako ten, na ktorom je napísané: „Sny o večnej láske“. Keďže Veľká Británia vystúpila z EÚ, tak ho zadržali na colnici a Slávi strávil 2 dni behaním, aby sa k nemu dostal načas.

Za divokého potlesku sme sa presunuli do reštaurácie, ktorá bola vyzdobená snečnicami a pomaly sa pred nami vytvoril had gratulantov. Aj keď som nepoznala všetkých, bolo mi príjemne. Tváre sa mihali, prinášali povzbudivé slová a presúvali sa k stolom, kde sme vytvorili homogénne skupinky. A tak sme ich uvítali Slávinovým príhovor, ktorý som prekladala do angličtiny pre Dianu, Bogyho z Rumunska a Francúzov.

A potom sa hodovalo a tancovalo. Už v prvom kole som sa zapotila, no na Francúzov som nemala, tancovali ako odušu. Stiahli do kola aj tých najtvrdohlavejších a my so Slávom sme postupne vytancovali každého, kto pred nami neušiel. Dokonca aj Flošo tancoval s nezadanou tanečnicou Zuzkou. Vymenili sme im vzájomné kontakty, tak uvidíme.

Po ôsmej prišla cigánska skupina. To sa už tancovalo vo veľkom a smiech bol neoddeliteľná súčasť. I bežecká skupina to rozprúdila a najviac ma prekvapili Mekoťáci a Ježovcami.

Využila som oddychovú pauzu a spustila svoju obrázkovo-filmovú prezentáciu. Obecenstvo perfektne spolupracovalo a presne vedelo, čo chcem ktorou fotkou povedať. Sálou sa niesli výbuchy smiechu pri videách, kde Slávo tančuje labutí tanec. Niektorí sa nachádzali na fotkách či videách

a pridávali svoje komentý. Prezentácia nebola o idylickom manželstve ale o tom, že rozdielnosti dokáže dať

riadne zabrat' a nie je jednoduché cez ne prejsť, no vydržať spolu sa dá vtedy, keď sme spolu aj zlomení v bolesti, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou lásky. Pochopil to každý a vôbec mi nevadilo, že som ich pustila

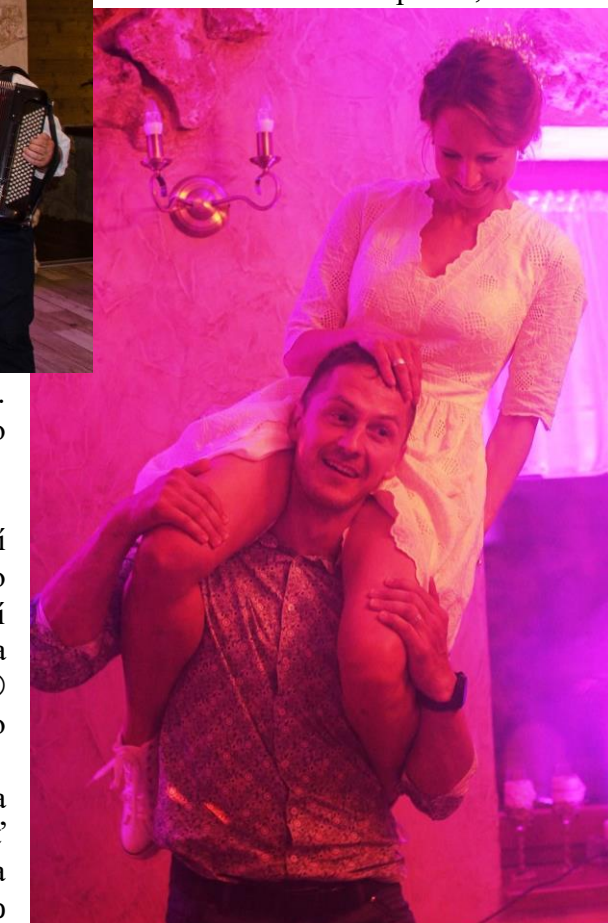

viac do svojej osobnej zóny a ukázala aj toto. Taký Miro z bežeckej skupiny mi dokonca musel osobne povedať, ako veľmi sa mu to páčilo, a že som

vyslovila to, čo si ostatní spolu myslia. Tato sa pobavil tiež. Nepovedal nič špecifické, ale podľa jeho potmehútskeho úsmevu sa mu to páčilo.

Po prezentácii sa spoločnosť začala rozpadávať. Mnohí odišli a bol čas si trochu sadnúť a aj sa porozprávať. No najprv som vyplatila usmievavé animátorky. Väčšina detí bola už v posteliach, tak sa pobalili a čakali. Žiadne dieťa sa nestratilo, nezranilo, nebolo sťažovať. O rodičoch neviem☺ Tak som to brala za hotovú vec a nebolo mi ľúto ani jedného centu.

Do rána sme buď trkotali, alebo tancovali. Druhá večera prišla takmer pred polnocou a bolo treba veľmi hľadať miesto, kam dobroty napchať. Väčšina hostí však ochutnala prasiatko. To druhé ostalo celé nedotknuté, nemal ho kto zjesť. Odchádzali sme poslední s DJ a Francúzmi, tí by tancovali do svitania. Do postele som padala s ranným čvirikaním vtákov.

O 9.30 sme naklusali na terasu, aby sme sa ľúčili s odchádzajúcimi, alebo aspoň pobudli s raňajkujúcimi. Bolo treba dojesť všetky koláče, torty a aj hurky a mäso. Neplánovali sme nič brať domov. Nebolo miesto. V Nitre sme sa zastavili po Nadinku a stihli spraviť posledné foto s Flošom predtým, ako ho tato odviezol na letisko. Ešte sme mu dávali posledné rady ako na tanečníčku☺

Doma bolo treba iba vyprat' oblečko a hodiť sa do postele. Tešila som sa. Deti boli tiež príjemné unavené, ale plné zážitkov s novými aj starými kamošmi. Tato ešte spracovával fotky. Nechcel si nechávať resty na ďalší týždeň, pretože bude dosť perný.

Do stredy u nás ostane Nadinka. Chce si pozrieť Trnavu a Bratislavu. Som vďačná za priateľov, že sú ochotní prejsť takú diaľku...

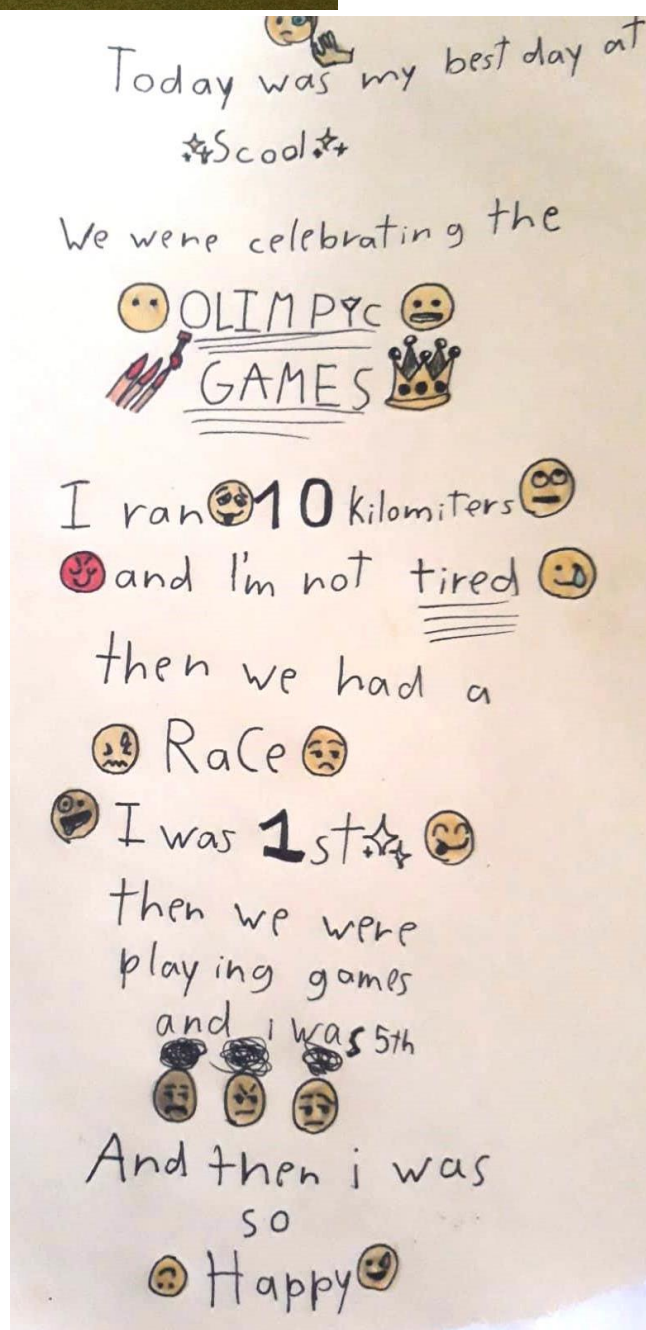
silnejšie ruky, tak mu tato kúpil 5-kilové činky. Prevrátila som oči, lebo i na mňa by to bolo veľa. Na fotkách vidím, že deti z triedy sú to už predpubertiaci, a začínajú vyzerat' ako typická zkaderuka, zkadenoha.

Okrem lezenia bol 1 celý deň venovaný Olympijským hrám. Deti strávili celý deň vonku, na rôznych aktivitách, od behu až po hádzanie lopty na cieľ. Strávila som nejakú hodinku ráno na tribúne a sledovali, ako si to Gwen s Arliem užívajú. Arlie chcel byť jednoznačne prvý v behu a už večer mi vravel, že je nervózny 😊 Nakoniec tento deň opísal ako najlepší tohto školského roka.

Na začiatku júna mali skúšku z francúzštiny: DELF A2, úroveň 2. Skladala sa z ústneho 15 minútového pohovoru, kde si ťahali 3 otázky a z písomného testu. Na písomný ho pripravili. Na ústnu časť som si vybrala posledné 4 týždne a tri razy v týždni sme témy postupne prebali. Rozčuľoval sa, že je jediný, kto to z triedy robí takúto prípravu. No téma: objednanie vlakového lístku pre celú rodinu, kde tvoji rodičia nerozprávajú po francúzsky a k tomu ešte zisťovanie o možnosti stravy vo vozni a príchody, či odchody mi prišli ako príliš náročné bez toho, aby sme si to minimálne doma spolu nenacvičili. Nakoniec bol frajer, lebo všetci boli nervózni, iba on nie. Na oficiálnom papieri stojí 89%. Skoro som odpadla, keď mi to pyšne oznamoval. Z ústnej časti mal 25 z 25 bodov.

Posledné dni školy

Tak ako aj počas školského roka, v júni decká dobiehali všetky aktivity, najmä tie športové v škole. Bolo treba podotáhovať posledné testy, ale bolo aj kopec zábavy. Arlieho tešilo lezenie na lezeckej skale, ktoré mávali každý štvrtok. Keď bol prvýkrát, tak vravel, že sa mu točila hlava. Chcel mať

Milla mala tiež bohatý jún. Prišlo mi, že chodili viac po výletoch a nejako sa snažili ešte dopísať posledné písomky pomedzi ne. Bolo to trochu náročné. Milla vedela, že bude musieť zabráť. Toto vysvedčenie sa jej

už ráta do priemeru k prijímačkám na budúci rok a aj zamakala. Z jednotky z fyziky a matiky mala veľkú radosť. Na dejepis si našla systém a BIO, GEO s Chémiou sa jej behom roka páčili, takže si to užila. Nakoniec sa jej podarili i posledné písomky ako slovina a pani učiteľka ju prekvapila. Možno ju presvedčili poctivo odrobené čitateľské alebo aj jej prvá dobrovoľná slovenské kniha – psychologická o rôznych typoch osobností. Kúpil jej ju tato a všade ju so sebou nosí a podľa charakteristiky si zaraďuje ľudí.

Veľkou pomocou jej bol tento rok matikár p. Vastuško alias psychológ školy. Rozprávali sa takmer každý deň a snažil sa ju potiahnuť, aj keď sa pohádala s ostatnými dievčatami. Teraz však odchádza a pre Millu je táto myšlienka veľmi ťažko predstaviteľná. Najradšej by išla na tú istú školu. Zobral ich aj do kina. S matikárom si užila výlet na bicykloch do Rakúska, kde skoro vypustila dušu. Ešte týždeň mala svalovku, toľko kilometrov na biku ešte neprešla. Keď som ju vyzdvihla, bola celá červená.

Potom si dali aj splav na rieke Morava. Je to odvaha zobrať decká, lebo prúd býva miestami silný, aj keď je voda plytká a vie zobrať nabok, kde sa dá naraziť do trčiacich konárov. Miestami šli dievčatá samé a skončili ako posledné. Hnevali sa, že mali iba 10 minút na kúpanie. Ostatní ich museli vyše hodiny čakať. Samozrejme, že odmietla krém, dobre sa spálila a koža sa jej začala šúpať. Na tretí deň dostala teplotu, ucpal sa jej nos a ostala týždeň riadne chorá. Ani sa nedostala na prezentáciu záverečného triedneho projektu – divadelnej hry o mafii, ktorú nacvičovali niekoľko týždňov.

Aj Gwen robí pokroky v živote. Druhý ročník bola disciplinovanejšia, aj keď rodičovské stretnutie s učiteľom bolo vždy zaujímavé. To posledné s Bretóncom Frederiqueom. V podstate by si s Gwen mal rozumieť, tiež je Bretónka 😊.

F: „*No, nebudeme sa baviť o matematike, tá je fajn.*“

JA: (vydýchne si, usmeje sa a pomyslí si) Začína to dobre.

F: „*V čítaní je to lepšie. Jasne, že nerozumie všetkému, lebo to nie je jej rodná reč.*“

JA: Prikyvujem (veď je to jasné).

F: „*Ak si ju chvíľu nevšímam, vytiahne nejakú hračku z tašky a hrá sa. Ak jej ju zoberiem, tak si hračku vyrobí a hrá sa ďalej.*“

JA: (No, to je celá Gwen) Kamarát, keby si videl, čo máme doma vyrobené, tak by si nechápal. Ale ani neceknem.

F: (pomaly sa usmeje) „*No, ale je aspoň super kreatívna.*“

Trochu si vydýchne. Pochopil to. Teda ho to minimálne nevytáča a uznal jej kvality. Budem musieť na ňu dozrieť, aby si do školy nenosila hračky. Ale s jej kreatívnym duchom, budem musieť prehovoriť. Stretnutie so slovenčinárkou bolo kratšie: „*Zhodnot' me to tak, že zvládla všetko čo mala. Treba ju držať vpredu, lebo, ak si ju človek nevšíma, tak sa začne hrať.*“

Viacej už nebolo treba hovoriť. Tento týždeň bol posledný v škole. Už nebolo treba robiť úlohy, iba sme podokončovali naše domáce vyučovanie z angličtiny. Okrem toho som našla pekné marhule v obchode a program na 1 večer bol zabezpečený – marhuľový džem. Gwen nechcela pomáhať na mojom. Pekne načistila marhule, rozmixovala ich, zmiešala s cukrom, ale videla som, že rozmýšľa: „*Ja chcem môj vlastný džem.*“

JA: „*Ok. Môžem ti odobrať do malého hrnca a budeš mať vlastný.*“ Vedela som, že mi to nezožere. Spodná pera sa jej vysunula dopredu a pohľad zúžil:

„*Nie, pôjdem si nazbierať niečo do záhrady.*“

O chvíľu prišla spokojne s malou miskou. Mala v nej asi 6 malín. Bolo ju treba presvedčiť, že to nebude dosť. Vynašla sa. Z chladničky vytiahla pár ríbezli. Spolu do dávalo pol hrnčeka. Rozmixovala si, pridala za lyžicu cukru a preliala do hrnca. Najmenšieho, čo máme, ale aj to bolo iba na spodku. Spokojne miešala a za 5 minút bolo hotovo. Vyšlo je do polky najmenšieho závaracieho pohárka. Spokojne ho opatrne otočila hore dnom a dívala sa naň. Trpezlivo čakala, kým dokončím ten svoj a odídem z kuchyne. O chvíľu som počula znovu hrkotať mixér a Gwen mi zašvitorila:

„*Ten džem je perfektný. Tak robím rovno palacinky. Vieš, keď vyrastiem, tak budem mať vlastný obchod s koláčikmi a tortami.*“

Iba som sa pousmiala. Moje najmladšie dieťa vie už teraz, čo v živote chce robiť. Možno bude mať ten obchod v Paríži „*Les gateaux chez Gwěnael*“, tak len sa dobre učí, určite sa jej to zide.